12/02/2022

«Καλοτάξιδη να είναι η πορεία σου προς το Φως, αγαπημένη μου Κίκα Ολυμπίου»

/ Γνώμες

Καλοτάξιδη να είναι η πορεία σου προς το Φως,

αγαπημένη μου Κίκα Ολυμπίου

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη,

Δημάρχου Λευκονοίκου

Μέσα σε εννέα μήνες έχασα τρεις γυναίκες-πρότυπα στη ζωή μου. Την 1η Απριλίου 2021 έφυγε η Κλαίρη Αγγελίδου, η Υπουργός Παιδείας και Πολιτισμού, η οποία με είχε αποσπάσει από τα σχολεία και με είχε μαζί της στο Υπουργείο, αρχές Σεπτεμβρίου έφυγε η φιλόλογός μας από το Λευκόνοικο, Μηλιά (Νίτσα) Πασχαλίδου, και αρχές του 2022, 3 Ιανουαρίου, η αγαπημένη μου φίλη και μέντοράς μου στη φιλολογία, Κίκα Ολυμπίου, την ίδια μέρα που κοιμήθηκε και ο κοσμοκαλόγερος Παπαδιαμάντης. Έφυγε στα 82 της χρόνια από εγκεφαλικό επεισόδιο.

Οι δύο πρώτες υπέφεραν για κάποια χρόνια, και έτσι ο θάνατός τους ήταν και ένα είδος λύτρωσης. Για την Κίκα Παπασάββα-Ολυμπίου, όμως, οι τίτλοι τέλους έπεσαν απροσδόκητα. Φαινόταν πολύ νεότερη και το μυαλό της ήταν ακόμα πιο νέο. Ένα μυαλό φωτεινό, κοφτερό, μια λαμπερή προσωπικότητα, η επιτομή της αξιοπρέπειας, του ήθους, της πραότητας, της σοβαρότητας. Ορθολογίστρια και ευαίσθητη ταυτόχρονα, οξύνους και εμβριθής, με κριτική σκέψη και άποψη την οποία εξέφραζε με παρρησία και επιχειρήματα. Με πνευματική ανεξαρτησία και αμεροληψία. Με πνευματικές ανησυχίες.

Την Κίκα Ολυμπίου την ήξερα από την τηλεόραση από τα μαθητικά μου χρόνια. Ήταν για χρόνια πολλά συνεργάτιδα του ΡΙΚ στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση. Πάμπολλες οι ποιοτικές πολιτιστικές της εκπομπές, λογοτεχνικού, φιλολογικού περιεχομένου. Οι παρουσιάσεις λογοτεχνικών βιβλίων οι οποίες την καθιέρωσαν μέχρι το τέλος της ζωής της, από το ΡΙΚ ξεκίνησαν.

Τη γνώρισα προσωπικά την Κίκα, όταν, κάποιους μήνες μετά που τελείωσα τις σπουδές μου, με έστειλαν για αναπλήρωση στο τότε εξατάξιο Γυμνάσιο Θηλέων Φανερωμένης το οποίο στεγαζόταν στην Παιδαγωγική Ακαδημία, με διευθύντρια την μ. Ήβη Νησιώτου, μία εξαίρετη διευθύντρια και άριστη φιλόλογο που άφησε εποχή. Από την αρχή δεθήκαμε πάρα πολύ. Μαζί με την κ. Καίτη Χρίστη, την ελλαδίτισσα χαλκέντερη φιλόλογο, με αγκάλιασαν με πολλή αγάπη και φροντίδα.

Δεθήκαμε πάρα πολύ. Μάλιστα, ήταν η εποχή που η Κίκα είχε κουραστεί από το ραδιόφωνο και επειδή ήμουν κι εγώ συνεργάτιδα στο ΡΙΚ, μου πρότεινε να αναλάβω την παρουσίαση των λογοτεχνικών βιβλίων στην πρωινή εκπομπή «Εμείς κι ο κόσμος μας», την οποία επιμελείτο η αγαπημένη μας Μαίρη Κοντογιάννη. Και της Μαίρης ο πρόωρος θάνατος μας έθλιψε πολύ, γιατί είχαμε μια όμορφη πνευματική σχέση οι τρεις μας.

Μαζί με την Κίκα και την Καίτη Χρίστη κάναμε τις βόλτες μας στο κέντρο της Λευκωσίας, στο Ζύγι που παραθέριζε η Κίκα, όπου μας κερνούσε φρέσκο ψάρι στην παραλία, πηγαίναμε σε πολλές πολιτιστικές εκδηλώσεις, αλλά πιο πολύ στο σπίτι της με το τζάκι αναμμένο τα χειμωνιάτικα απογεύματα, όπου συζητούσαμε για

λογοτεχνικά βιβλία, για ποίηση, για θέατρο, για μουσική, για ταξίδια, για τα μαθήματα και τα σχολεία μας, αλλά και για την πολιτική μας κατάσταση. Ήταν πολιτικό ον η Κίκα Ολυμπίου με επιχειρήματα και κριτική σκέψη. Δεν μάσαγε τα λόγια της. Δεν χάιδευε τα αυτιά κανενός. Είχε ξεκάθαρες απόψεις, τεκμηριωμένες, τις οποίες ανέπτυσσε με νηφαλιότητα, χωρίς εμπάθεια, με διάλογο και λογικά επιχειρήματα.

Τι γλυκές θύμισες!

Μια όμορφη συνήθεια που είχαμε ήταν κάθε παραμονή Χριστουγέννων να κατεβαίνουμε στη Μακαρίου, να απολαμβάνουμε τις βιτρίνες και μετά, στη ζεστασιά κάποιου χώρου, την όμορφη παρέα μας. Ένιωθα να με τυλίγει με την αγάπη της. Με νοιαζόταν. Πάντα ήταν η σύμβουλός μου σε όλα τα θέματα. Κι εγώ ευγνωμονούσα την Παναγία που μου έστειλε δύο αγαπημένες φίλες, όπως η Κίκα και η Καίτη, για να απαλύνουν τον πόνο της προσφυγιάς και του ξεριζωμού.

Έχασε και η ίδια το εξοχικό που έφτιαξαν με τον άντρα της στον Άγιο Γεώργιο της Κερύνειας. Ένα όμορφο σπίτι κοντά στη θάλασσα. Έχασε και τον Μαραθόβουνο, το χωριό της μητέρας της, και την Τρεμετουσιά, το χωριό του πατέρα της. Η ίδια μεγάλωσε στην καρδιά της Λευκωσίας, όπου ο μ. πατέρας της, ο πατήρ Βασίλης, ήταν ιερέας στον Άγιο Σάββα.

Στις βόλτες μας στο κέντρο της Λευκωσίας, τα τελευταία χρόνια, μάς άρεσε να αγοράζουμε βιβλία και να καθόμαστε να απολαμβάνουμε εκεί στο τέρμα της Λήδρας, στη «γιαγιά Βικτώρια», τις θεσσαλονικιώτικες λιχουδιές. Μαζί και με κάποιες άλλες φίλες συζητούσαμε και χαιρόμαστε να ακούμε την ορθολογίστρια Κίκα να ανατέμνει με χειρουργικό νυστέρι όλα τα θέματα, με νηφαλιότητα, ηρεμία, πραότητα, χαμόγελο και ευγένεια. Δεν μασούσε τα λόγια της η Κίκα μας. Είχε άποψη ξεκάθαρη και την υπερασπιζόταν. Ποτέ δεν ύψωνε τη φωνή της.

Η αγαπημένη μου Κίκα δεν άφηνε να παρασυρθεί από άσκοπους συναισθηματισμούς. Πρυτάνευε μέσα της η λογική. Όμως, ήταν και πολύ ευαίσθητος άνθρωπος, συμπονούσε τον άλλο, ήταν δίπλα του στις δύσκολες στιγμές, μπορούσε να παραμυθήσει. Η ενσυναίσθηση λειτουργούσε πολύ έντονα μέσα της. Επιπλέον, αυτή την ακάματη δημιουργό, τη χαρακτήριζε η εντιμότητα, η υπευθυνότητα, το πνεύμα της συνεργασίας, αφού πολλά σχολικά βοηθήματα τα ετοίμασε μαζί με φίλους και φίλες της.

Με τον σύζυγό της, τον αγαπημένο της Αντρέα, γνωρίστηκαν από τα μαθητικά τους χρόνια και κράτησε η αγάπη τους όσα χρόνια έζησαν μαζί, μέχρι τα 47 του χρόνια που έφυγε ο Αντρέας από λευχαιμία. Δεν θα ξεχάσω την αξιοπρέπειά της τη μέρα της κηδείας. Συνεχώς φέρνω στο μυαλό μου την εικόνα της να κατηφορίζει προς τον τάφο μαζί με τα δύο αγόρια της, τον Γιώργο που ήταν φοιτητής Οδοντιατρικής στη Θεσσαλονίκη και τον Βασίλη που ήταν στρατιώτης. Κι εκεί, την ώρα που τον κατέβαζαν, άφησε όλη την αγάπη της και τον αβάσταχτο πόνο της να ξεχυθεί με μια κραυγή του έρωτά της…

Αντιμετώπισε αυτή τη δοκιμασία με στωική δύναμη. Μέσα της πόνεσε βαθιά. Έκανε αγώνα για να σταθεί στα πόδια της και να στηρίξει τα παιδιά της που ορφάνεψαν. Της στοίχισε πολύ ο θάνατος του αγαπημένου της συζύγου. Ευτυχώς, είχε τα αδέλφια της αλλά και πολύ καλούς φίλους και φίλες που τη βοήθησαν να

διαβεί αυτή τη δύσκολη ατραπό της ζωής της. Τον πρώτο καιρό, ήμουν ελεύθερη ακόμη, έμεινα για λίγους μήνες μαζί της, για να μην είναι μόνη της. Τότε βίωσα πιο πολύ την αγάπη της, το δόσιμο, την ανιδιοτελή της καλοσύνη. Ήταν η περίοδος που πέρα από τις συζητήσεις με διάφορα φιλικά ζευγάρια που την επισκέπτονταν, πλέκαμε πουλόβερ και εσάρπες, σαν ένα είδος εργασιοθεραπείας.

Στη συνέχεια, η αγαπημένη μου Κίκα, εκτός από τον κόσμο των βιβλίων, μας μύησε και στον κόσμο των ταξιδιών. Ανέλαβε τη διοργάνωση των ταξιδιών του Συνδέσμου φιλολόγων. Μάλιστα, από τα διαβάσματά της, ετοίμαζε και ένα βιβλιαράκι με αξιόλογες πληροφορίες για το ταξίδι, ενώ μετά το ταξίδι έγραφε τις εντυπώσεις και τις αξιολογήσεις της τις οποίες και δημοσίευσε σε δύο βιβλία, πέρα από το blog της, την «anagnostria». Οι δύο εκδόσεις είναι:

«**Στις γειτονιές του κόσμου»2003 και**

«Ταξιδιωτικές περιπλανήσεις» 2012.

Το τελευταίο της βιβλίο περιέχει και ταξιδιωτικά κείμενα και παρουσιάσεις βιβλίων. Έχει τίτλο: **70 βιβλία και 9 ταξίδια από το blog της «anagnostria»**.

Μαζί με τον σύζυγο και τον γιο μου, επειδή δεν μπορούσαμε να ταξιδεύουμε με το γκρουπ, πάντα κρατούσαμε τις σημειώσεις της Κίκας και ταξιδεύαμε μόνοι μας, απολαμβάνοντας και όσα η Κίκα μάς πρότεινε. Ήταν η άτυπη ξεναγός μας. Ακολουθούσαμε τις οδηγίες της και περνούσαμε θαυμάσια.

Δεν θα ήθελα να παραλείψω να αναφέρω ότι είχα την ευλογία, πέρα από τη φιλία και την αγάπη μου με την Κίκα Ολυμπίου, να με τιμούν με τη φιλία και την αγάπη τους και οι δύο νύφες της, Θόη και Κούλα Ολυμπίου. Χαίρομαι πάρα πολύ, γιατί η Κίκα είχε την ευλογία να έχει δύο κόρες που την αγαπούσαν, τη σέβονταν και τη θαύμαζαν. Μέχρι το τέλος τής έδειχναν εμπράκτως την αγάπη τους και την εκτίμησή τους, και αυτή τους την ανταπέδιδε.

Τον τελευταίο καιρό, μετά από ένα εγκεφαλικό που πέρασε πριν από τρία χρόνια, όπου για τρεις ημέρες δεν θυμόταν τίποτα, συνεχώς μας προετοίμαζε, λέγοντάς μας ότι μεγάλωσε και πρέπει να αναμένουμε ότι θα φύγει κάποια μέρα. Κι όταν της έλεγα ότι είναι μικρή ακόμα, έχει πολλά να προσφέρει, μου απαντούσε ότι είναι ογδόντα ετών και αυτή είναι η πορεία των ανθρώπων. Μάλιστα, μου έλεγε ότι θα έρθει ένα μεγαλύτερο εγκεφαλικό και θα φύγει. Το περίμενε. Ήξερε. Το ψυχανεμιζόταν. Το έβλεπε με τη λογική.

Λίγες μέρες πριν φύγει, καθισμένη στην καρέκλα του οδοντιάτρου γιου της, Γιώργου, του είπα εμφανώς φορτισμένη ότι στεναχωριέμαι πάρα πολύ που η μητέρα του μου λέει ότι μεγάλωσε και είναι φυσικό να φύγει.

Όμως, δεν το πιστεύαμε, αφού εργαζόταν συνεχώς, διάβαζε βιβλία τα οποία παρουσίαζε στο **blog της anagnostria**, ένα από τα καλύτερα πανελληνίως. Θαύμαζα πάντα την υπομονή της να ψάχνει να διορθώσει τα προβλήματα που αναφύονταν στο blog και στο δικό της και στα τρία δικά μου που μου είχε η ίδια με πολλή αγάπη και κέφι φτιάξει, και με υπομονή με καθοδηγούσε.

Αναντίλεκτα, η αγαπημένη μας φίλη, Κίκα Παπασάββα-Ολυμπίου, η οποία υπηρέτησε τη μέση Εκπαίδευση για **37 χρόνια ως φιλόλογος μέχρι του βαθμού του Διευθυντή**, σε όλη τη ζωή της συνεχώς διάβαζε, έγραφε άρθρα σε εφημερίδες, περιοδικά, συνεργαζόταν με το ραδιόφωνο και την τηλεόραση με εξαιρετικές εκπομπές, υψηλού επιπέδου, για λογοτεχνικά θέματα. Να θυμηθώ το « **Ημερολόγιο της Άννας**» το οποίο μεταδιδόταν σε συνέχειες στο ραδιόφωνο του ΡΙΚ; Τα άρθρα της στην **εφημερίδα «Η Σημερινή**»; Τα κείμενά της στο περιοδικό «Πνευματική Κύπρος»;

Επιπρόσθετα, εξέδωσε σε συνεργασία με τη φίλη μας, κ. Καίτη Χρίστη, και σχολικά βοηθήματα για **τη Φόνισσα του Παπαδιαμάντη και Κείμενα Λογοτεχνίας για τη Γ' Λυκείου**. Για όλα αυτά και τις δύο τις ευγνωμονούμε οι φιλόλογοι που ευεργετηθήκαμε.

Επιλογικά, θα μας λείψει πολύ η αγαπημένη μας φίλη, Κίκα Ολυμπίου, η εκλεκτή φιλόλογος, συγγραφέας, συνδικαλίστρια, (διετέλεσε και Πρόεδρος της ΟΕΛΜΕΚ), συνεργάτιδα εφημερίδων, ραδιοφώνου και τηλεόρασης, η άριστη σύζυγος, μητέρα και γιαγιά και η ανεπανάληπτη φίλη!

θα μας λείψει η καλοσύνη της, η αγάπη της, η γλυκύτητά της, η οξύνοια, η ευστροφία της, η ενσυναίσθησή της, οι συμβουλές της, το θετικό μυαλό της, η στωική λογική της, το ήθος της, ο αξιακός της κώδικας, η αξιοπρέπειά της, η εσωτερική αρμονία της, η διακριτικότητα, η λεπτότητα, η τρυφερότητά της, η θέρμη της ψυχής της, οι συζητήσεις μας τα βράδια δίπλα στο τζάκι, συζητώντας για βιβλία, οι ατέλειωτες κουβέντες μας στο τηλέφωνο, οι βόλτες μας, και τόσα άλλα.